

Η γυάλα

Μιχάλης

Συλλογικότητα Αυτοοργανωμένης Έκφρασης

Το Ψαλίδι

Πρώτη Έκδοση - Ιούνιος 2014
Η παρούσα έκδοση τυπώθηκε σε 200 αντίτυπα.
Σκίτσο: Cathy Ki
Γραφιστικά & Επιμέλεια Έκδοσης: Stelinsky
Soundtrack: Σύλλας
topsalidi.espivblogs.net

ΔΙΑΤΙΘΕΤΑΙ ΜΕ ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΣΥΝΕΙΣΦΟΡΑ

Κάθε δημιουργία μας θα επιθυμούσαμε να τρυπώνει σε όσο το δυνατόν περισσότερα μυαλά. Όμως η ύπαρξη αντιτίμου ενδεχομένως να αποτελεί φραγμό στην επιθυμία μας αυτή, ενώ παράλληλα αναπαράγει σε κάποιο βαθμό και τις αλλοτριωμένες εμπορευματικές σχέσεις του καπιταλισμού. Από την άλλη βέβαια, τίθενται και σε εμάς τους ίδιους (κυρίως) οικονομικά εμπόδια, όσον αφορά την υλική πραγμάτωση των έργων μας, με αποτέλεσμα να μην μπορούμε να υποστηρίξουμε συνολικά τη διάθεση τους με ελεύθερη συνεισφορά. Γι' αυτό θα προβληματιζόμαστε σε κάθε περίπτωση ξεχωριστά για τον ορισμό ή μη αντιτίμου, χωρίς ποτέ να κατασταλάξουμε στον ένα ή στον άλλο τρόπο διάθεσης των δημιουργιών μας.

Ο Χ και η Α είναι όρθιοι επάνω στη σκηνή. Έχουν και οι δύο από ένα κινητό τηλέφωνο.

(χτυπάει το κινητό της Α)

A: Παρακαλώ; Τι γίνεσαι; Όλα μια χαρά

X: Στο απόλυτο σκοτάδι...

A: Σπίτι πηγαίνω

X: Δεν υπάρχει καμία ελπίδα.

A: Σχολείο και μετά έχω φροντιστήριο. Ναι και εγώ θα το ήθελα.

X: Πού είσαι; Δεν σε βλέπω, τελείωσες; Είμαι εδώ.

A: (κλείνει το κινητό) Τι θέλεις πια;

X: Θα ξανασυναντηθούμε εμείς οι δύο, και τότε θα είναι η ώρα.

A: Μακάρι να μπορούσα να σε καταλάβω

X: Μπορείς αλλά δεν θες

A: Δεν ξέρεις τι λες

X: Σε ψάχνω από χθες, ένα τηλέφωνο δεν πήρες

A: Να σε πάρω τώρα...

X: Ναι, πάρε με... Ακόμα; Μα τι κάνεις τόση ώρα;

(κουδούνισμα κινητού)

X: Ναι, ποιός;

A: Εγώ

X: Έλα, τι κάνεις;

A: Εδώ σπίτι, μόλις μπήκα... Και σε πήρα αφού μου το είχες πει.

X: Δηλαδή δεν πήρες από πραγματικό ενδιαφέρον;

A: Όχι, πήρα γιατί μου το είπες.

X: Σε ενδιαφέρει καθόλου πώς είμαι;

A: (σιωπηλή)

X: Πού είμαι; Τι σκέφτομαι;

A: (σιωπηλή)

X: Ποιός είμαι;

A: Καθόλου

(ο X κλείνει το τηλέφωνο)

X: (μιλώντας γρήγορα) Με αλυσίδα σε έχω πιάσει, το ξέρω είναι λάθος μα αυτό μπορώ, φοβάμαι να ερωτευτώ. Φοβάμαι τους άλλους, φοβάμαι εσένα, φοβάμαι το σκοτάδι, φοβάμαι τα πάντα. Εσύ;

A: Το μυαλό μου είναι άρτια συνδεδεμένο με το δικό σου εσύ όμως είσαι ο διαχειριστής.

X: Το άγγιγμα σου είναι δύσκολο, σαν το χέρι σου να έχει γεμίσει αγκάθια και το στήθος σου... Βάλτος, μίζερος.

A: Τα χέρια σου είναι οι γύπες επάνω στο νεκρό κορμί μου. Δεν είναι ποτέ σωστός ένας τέτοιος βανδαλισμός.

X: Θα σε κλείσω σε κουτί μόνο για μένα.

A: Ποιός από τους δύο θα είναι στο κουτί;

X: Εσύ θα είσαι μέσα στο κουτί μου.

- A: Κι αν το κουτί μου είναι ο πραγματικός κόσμος;
- X: Τότε θα ξυπνήσω.
- A: Σκάσε, παράλογε.
- X: Δεν καταλαβαίνεις ποτέ έτσι;
- A: Δεν θέλω να ξαναζήσω το χθες.
- X: Μου λείπεις!
- A: Νωρίς είναι ακόμα.
- X: Τι ένιωσες;
- A: Πόνο.
- X: Μόνο;
- A: Και χαμένο χρόνο.
- X: Εγώ ένιωσα το χρόνο να σταματάει.
- A: Λάθος, μεταβαλλόταν αργά. Τόσο αργά που γινόταν κουραστικός.
- X: Ο χρόνος είχε σταματήσει. Δεν καταλαβαίνω πως δεν το συνειδητοποίησες
- A: Γιατί δεν προχωράς στην ζωή σου;
- X: Εσύ προχωράς όντως;
- A: Ναι.
- X: Το να προχωράς στην ζωή σημαίνει ότι πας όλο και πιο κοντά στο θάνατο. Εγώ θέλω να το μοιραστώ μαζί σου αυτό το χάος.
- A: Το θάνατο;
- X: Τη ζωή.

A: Είχες την ευκαιρία σου.

X: Το ξέρω δεν είναι ανάγκη να το χτυπάς.

A: Δεν στο χτυπάω... Στο θυμίζω.

X: Αυτό εννοώ.

A: Ο χωρισμός είναι παράλογος, τον επιλέγει ο ένας.

X: Δύο είναι μαζί, έχουν δημιουργήσει μια θέση στο σύμπαν η οποία αποτελείται από αυτούς. Αν κάποιος φύγει από τη θέση, αυτόματα έχει το δικαίωμα να φύγει και ο άλλος. Βέβαια η θέση είναι εκεί και τους περιμένει.

A: Με άφησες μόνη σε αυτήν τη θέση. Κι έφυγα... Δεν με άφησες να σου εξηγήσω.

X: Τώρα...

A: Είναι αργά

X: Ποτέ δεν είναι αργά.

A: Για μένα δεν αλλάζει κάτι, δεν αξίζει πια.

X: Αξίζει όμως για μένα.

A: Όπως δεν με ήθελες, δεν με θες.

X: Αυτό άσε με να το κρίνω εγώ κάθε βράδυ βασανίζομαι. Κάθε βράδυ εμφανίζεσαι και σκορπάς έρωτα στο μυαλό μου.

A: Γιατί δεν προχωράμε στη ζωή μας;

X: Εσύ είσαι η ζωή μου. Οι χαρές και οι λύπες, που στροβιλίζονται γύρω μου εκτροχιάζονται με κάθε σκέψη μου για σένα και κατακερματίζουν το στήθος μου, και η εικόνα σου μένει στο θώρακα μου... Καυτή.

A: Δεν μπορώ να σε πιστέψω πια.

X: Δώσε μου μια ευκαιρία να στο αποδείξω!

A: Την έχεις.

(αντίστροφη μέτρηση)

X: Σε είδα. Δεν ένιωσα τίποτα. Χρειαζόμουν κάπου να πιαστώ. Άρχισα να νιώθω, το πάθος μεγάλωνε. Έζησα μαζί σου σε έχασα. Το μετάνιωσα. Όλοι κάνουμε λάθη, όλοι μας είμαστε...

A: Τέλος χρόνου.

X: Στον έρωτα δεν χωράει χρόνος, ο χρόνος έχει σταματήσει.

A: Η ζωή σου έχει σταματήσει;

X: Δεν είναι τυχαίο που είσαι εδώ... Σίγουρα υπάρχει λόγος.

A: Τα έχεις χάσει...

X: Είμαι χαμένος στον έρωτα.

A: Γενικά μην χαθείς.

(παύση)

X: Με σκέφτεσαι;

A: Όσο μπορώ.

X: Πώς;

A: Άσχημα!

X: Άσχημα;

A: Η τελευταία εντύπωση βλέπεις.

X: Γιατί να μην είναι αυτή η τελευταία εντύπωση;

A: Δεν ξέρω...

X: Γιατί η τελευταία εντύπωση να είναι πάντα άσχημη;

A: Από τα λάθη μαθαίνουμε όχι από τα σωστά! Στη θλίψη και στη σκέψη παίρνουμε αποφάσεις, όχι στην ανεμελιά και στη χαρά!

X: Συμφωνώ, τώρα ας καλύψουμε τα κενά.

A: Τις πληγές.

X: Τις πληγές έχεις δίκιο.

A: Δεν υπάρχει φάρμακο.

X: Η αγάπη δεν βγαίνει σε δοχείο!

A: Δηλαδή μπαίνει σε γυάλα;

X: Δεν θέλω να σε αγγίζουν άλλοι.

A: Μα ούτε εσύ με αγγίζεις...

X: Σε αγγίζω στα όνειρα μου... Αργά τη νύχτα κάθεται στα όνειρα μου, όπου κι αν είμαι. Σε ένα με έσωσες...

A: Σε έσωσα;

X: Ήμουν σε έναν ψηλό πύργο... Πιο ψηλό και από τα σύννεφα τη στιγμή που βρήκα το θάρρος να πηδήξω με έπιασες από τα φτερά και μου είπες ότι ο ήλιος λάμπει... Μου έδειξες τα φτερά...

A: Ναι, τι;

X: Τα φτερά που είχα ήταν από κερί... Με έσωσες...

A: Σε κράτησα...

X: Και με έσωσες...

A: Όχι, δεν σε έσωσα, σε κράτησα από αυτό που δεν μπορούμε να κάνουμε ποτέ... Και είχες την ευκαιρία να το κάνεις.

X: Μα δεν με πειράζει έμεινα μαζί σου επάνω στον πύργο και...

A: Εμένα με πειράζει... δεν ήταν σωστό.

X: Μείναμε μαζί... εκεί πάνω, στη γαλήνη...

A: Έμεινες μαζί μου και έχασες μια ευκαιρία να ανακαλύψεις πιο κάτω...

X: Πιο κάτω πού;

A: Τι εννοείς;

X: Πού είσαι τώρα, ξέρεις ;

A: *(δεν απαντάει, καταλαβαίνει ότι δεν ξέρει που είναι)*

X: Δεν ξέρεις πού είσαι, παραδέξου το. Δεν σου θυμίζει τίποτα αυτό το σκοτάδι... Μην φοβάσαι καρδιά μου δεν πέθανες, μην ταράζεσαι.

A: Τι γίνεται; Λέγε, ξέρεις;

X: Μη φωνάζεις, ταράζεσαι. Είναι απλό, αρκεί λίγο να θυμηθείς.

A: Σε παρακαλώ πες μου τι έχεις κάνει! Είσαι τρελός. Πες μου! Σου αρέσει να με βλέπεις έτσι;

X: Εσύ είσαι αυτό το όλο που ο χρόνος δεν χωράει. Το μυαλό σου είναι, το όνειρο σου.

A: Τι θες να πεις; Και εσύ τι κάνεις εδώ; Τι θες;

X: Δεν είμαι εγώ. Εσύ μιλάς, λέω αυτά που θες εσύ. Σε

αγαπάω, μετάφραση -με αγαπάει-

A: Δεν γίνεται, δεν θέλω να με αγαπάς

X: Σε αγαπάω, με αγαπάει. Εγώ είμαι αυτός που σκορπάει τον έρωτα στο μυαλό σου. Είμαι εδώ από την σκέψη σου, ενώ εγώ μιλάω εσύ κάνεις έναν μονόλογο με μία νοητή ανδρική φωνή.

A: Φύγε! Φύγε!

X: Εσύ δεν θες να φύγω. Με έχεις κλείσει σε γυάλα.

A: Μετάφραση, με έχω κλείσει σε γυάλα.

X: Μην ιδρώνεις, μην τρέμεις. Το φως του ήλιου είναι, ξημερώνει και σου λούζει το μέτωπο.

A: Σταμάτα, πρέπει να ξυπνήσω και να βγω από εδώ.

X: Μπορείς αλλά δεν θες. Θες να με ακούς να σου λέω πόσο σε αγαπώ και εσύ να λες όχι.

(σε γρήγορο ρυθμό)

A: Θα ξυπνήσω

X: Ώρα εφτά

A: *(κλαίει)*

X: Ώρα εφτά, μαθηματικά.

X: Πρώτη ώρα, σκατά

X: Ξύπνα, μα θα με φέρεις ξανά.

(η A εξαφανίζεται)

X: Είναι το αίσθημα της ασφάλειας που το γεννά η ανασφάλεια. Με έκλεισες στη γυάλα, θα με σκέφτεσαι για πάντα, όσο μακριά και αν προχωρήσεις μέσα στο χάος. Η

γυάλα έχει κλειδώσει και το κλειδί χάθηκε, και είναι κρίμα γιατί θα μπορούσαμε να καθόμαστε σε κάποιο μπαλκόνι με θέα άλλα μπαλκόνια. Κάποιο μεσημέρι, κάποιου καλοκαιριού τότε που η ζέστη λιώνει τους δείκτες των ρολογιών και οι ώρες περνούν απαρατήρητες. Αλλά ήταν λάθος ο συγχρονισμός μας, εσύ είχες τα δικά σου και η μετεφηβεία μου δεν βοηθούσε καθόλου. Ίσως όλα να κάνουν το κύκλο τους και πρέπει να δεχτώ την πραγματικότητα και βάση αυτής να πορεύομαι αλλά έχω περίεργη σχέση με το τέλος. Ποτέ δεν μπόρεσα να το χωνέψω.

X: Μη, μη το κάνεις άγγελε μου. Μη με ακούς άλλο. Σταμάτα να με ακούς. Άσε το κάτω μικρή μου, σταμάτα να μου απαντάς! Μη μου δίνεις σημασία. Τί; Όχι πάλι. Μου πιέζεις το αυτί... και είναι πολύ κρύο. Πιάστηκε το χέρι σου, άσε το, σε ικετεύω. Ναι έχεις δίκιο χάθηκε το κλειδί της αλλά μην την σπάσεις για πάντα. Μην την διαλύσεις. Βέβαια δεν υπάρχει άλλος τρόπος. Γιατί βάζεις δύναμη σε αυτόν τον...
(*ακούγεται πυροβολισμός*)

ΤΕΛΟΣ

Χρησιμοποιήθηκε απόσπασμα από το κομμάτι 04 από
το δίσκο “Κενό” των Jolly Roger

Το Ψαλίδι ξεκίνησε από μια παρέα φίλων με σκοπό την από κοινού έκφραση και διάχυση των πολιτικών/φιλοσοφικών ανησυχιών και καλλιτεχνικών/αισθητικών παρορμήσεών τους.

Πλέον αποτελεί και μία συλλογικότητα που δεν εκπροσωπεί ή εκπροσωπείται από κανένα πολιτικό χώρο με την τετριμμένη έννοια, παρά μονάχα από τα ίδια της τα μέλη.

Προτάσσει την αλληλεγγύη, την αυτοοργάνωση και την κάθε λογής έκφραση, ενώ ταυτόχρονα αντιτίθεται στις κυρίαρχες κοινωνικές σχέσεις και στις διάφορες λογικές εξατομίκευσης.

Επιδιώξή μας η δημιουργία μέσα από κάθε προβληματισμό αλλά και ο δημιουργικός προβληματισμός!

Soundtrack:

1. Πεθαίνω Κι Εσύ Κοιτάς
2. Σιωπή
3. Αντίστροφη Μέτρηση
4. Σκοτάδι

Το έργο είναι διαθέσιμο για κάθε είδους χρήση εφόσον δεν εξυπηρετεί εμπορευματικούς σκοπούς και δεν προωθεί ρατσιστικές, φασιστικές ή σεξιστικές λογικές αλλά και λογικές κέρδους ή εκμετάλλευσης...

X: Μου λείπεις!

A: Νωρίς είναι ακόμα.

Είναι αυτό, που κάποιες φορές θες να έχεις το άτομο
που αγαπάς μόνο για σένα...

Ένας έρωτας εφηβικός που δεν ξέρεις πως να τον χειριστείς...

Τρομάξεις από τα συναισθήματα που νιώθεις, και τρομάζουν
από τα συναισθήματα που νιώθεις...

